

CRITICA CINEMA

Marcel·lí Borrell / opinio@lamanyana.cat

Caos i fúria

La història. El Camerun? Ahir? Maria Vial es resisteix a abandonar la seva plantació de cafè quan esclata una guerra civil entre les milícies de nens-soldats, els rebels i l'exèrcit governamental... **La pel·lícula.** Diuen que rodar a l'Àfrica és tan senzill com col·locar una càmera en un bon angle i posar-la en marxa. La resta ve a raig. Claire Denis (París, 1948) a 'Una mujer en África' ('White Material') demostra tot el contrari. A partir del guió signat per ella i per Marie N'Diaye, el relat cinematogràfic resultant confereix identitat dramàtica a un dels temes tractats: la bogeria sociopolítica en tota situació post-colonial. Ho fa a base d'el·lipsis ultra fragmentàries i 'flash-backs' recurrents, sempre ben meditats, mostrant l'altre gran tema estrella de la sessió: la derrota (anunciada) d'una dona èpica, resolutiva, que entre el soroll i la fúria segons Shakespeare a 'Macbeth', lluita fins el darrer fotograma. I una pregunta s'imposa. És possible integrar-se a un país d'on se n'ha pres molt més del que s'ha donat? Que aquesta dona estigui encarnada (?) per l'anorèxica Isabelle Huppert, suposa un plus de versemblança mineral en la heroïna d'una deriva cap al no res. I una altra pregunta. En aquestes alçades de la biofilmografia de Claire Denis (10 films, no estrenats a l'Estat), fins a quin punt la cineasta no

passa comptes amb si mateixa? Així de clar, Claire. Ja em perdonarà. Però em ve al cap 'Sangre sobre la tierra' (1957) film colonialista dirigit per Richard Brooks amb els terribles Mau-Mau keniates, protagonitzat pels Rock Hudson i Sidney Poitier, avantpassats de la tosuda Maria-Huppert, dos en un? Una? Així les coses, 'Una mujer en África' s'ha estrenat a Espanya amb dos anys de retard: juny del 2011. Perquè el film és de 2009. Però pel que fa a la Lleida cinèfila (de cine-

'Una mujer en África'

Directora: Claire Denis.
 Intèrprets: Isabelle Huppert, Christopher Lambert, Isach De Bankolé.
 França-Camerun, 2009.
 106'. Funatic Lleida.

ma indie) ho ha fet amb propina: dos mesos de retard extra. I això? Quantes estrelles Michelin tenen les sales Funatic?

La imatge. El cap del cabrit degollat damunt els fruits vermells de cafè.

La frase. 'És ridícul tenir por', admet la geniüda Maria. Digueu de què et vantes i et diré de què pateixes.

La recomanació. Aconsellable per a cinèfils sense por a la calor, a les incomoditats i a un cinema femení singular.